

Skarpnes-utvalget**Burde ha bedt om mer tid**Ap
16/7-97*Av Kristian Ottesen, Oslo*

Professor dr. juris Johs. Andenæs' leserinnlegg i Aftenposten 4.7. om erstatning til norske jøder trenger etter mitt skjønn et supplement.

Andenæs' påstand om at de «to jødisk utpekte medlemmer av det offentlig oppnevnte utvalg åpenbart ikke var innstilt på å delta i avslutningen av utvalgets arbeid på vanlig måte» må bero på en misforståelse.

Jeg kjenner ikke til på hvilket tidspunkt utvalget begynte å dele seg i to fraksjoner, men jeg vet at mindretallet i brev av 5.5. oversendte sitt utkast til dissens til utvalgets øvrige medlemmer, der de uttrykte håpet om at disse kunne slutte seg til mindretallets fremstilling.

Nå var det jo slik at det samlede utvalg etter mandatets punkt 5 hadde fått en leveringsfrist på ett år fra det startet sitt arbeid, og det sier seg selv at i og med at utvalget ble oppnevnt den 29. mars 1996, var fristen for avlevering av utredningen allerede utløpt. Men det er et omfattende mandat ut-

valget har hatt å arbeide med, og en anmodning fra et samlet utvalg til oppdragsgiver om å få mer tid til sitt arbeid, ville med mitt kjennskap til hvordan offentlige komitéer arbeider, uten tvil ha blitt imøtekommet.

Skarpnes-utvalgets oppgave er fra Justisdepartementet i stor detalj presisert i mandatets pkt. 1 og 2. Men i mandatets pkt. 3 heter det uttrykkelig: «Utvalget kan også behandle andre forhold av betydning for saken.»

En samlet gjennomlesning av flertallets og mindretallets innstillinger viser, etter min oppfatning, at mindretallet har vektlagt «andre forhold» på en helt annen måte enn flertallet.

Mitt spørsmål – og min kommentar til Andenæs' leserinnlegg – er derfor om ikke et samlet utvalg kunne ha kommet frem til en annen sluttrapport dersom det hadde bedt om mer tid til sitt arbeid.

Nå er det jo også et åpent spørsmål om det i foreliggende sak er korrekt å snakke om et flertall og et mindretall. Saken er jo den at flertallet også er splittet i sin konklusjon. I flertallets rapport heter det i kap. 12, side 64, 2. spalte, siste avsnitt, at mens utvalgets leder (fylkesmann Skarpnes) anbefaler at staten bevilger et beløp på 110 millioner kroner, ønsker de resterende medlemmer av flertallet «ikke å ta stilling til om det skal betales noe, eventuelt hvor meget og til hvem».

Det kan neppe tolkes på annen måte enn at det innen utvalgets flertall foreligger en uenighet, der mindretallet i flertallet (utvalgets leder) har ett syn på saken, mens flertallet har et annet syn på samme sak.

Også dette moment tilsier at det samlede utvalg burde ha bedt om mer tid før sluttrapporten ble levert.

Som saken nå står, kan det vel vanskelig tolkes på annen måte enn at det utvalg som skulle hjelpe våre myndigheter til å skape klarhet i en ytterst tragisk og komplisert sak, neppe har gjort saken enklere for den regjering og det storting som etter den 15. september i år skal ta endelig standpunkt. Det er imidlertid å håpe at den politiske behandling av denne sak vil få et resultat som står i forhold til det alvor saken dreier seg om.

Forøvrig er jeg enig med Johs. Andenæs i at mindretallet burde ha ventet med å gå til mediene med saken inntil det samlede utvalg på vanlig måte hadde fått overlevert sin utredning til justisministeren.